

עורך „העולם הזה“ מדווח על כגישה סוערת בלונדון, שבה ניסו הקיצונים

הברייונים - שני מי?

כצורה מושגמת יותר. שני פעילי השלום — הישראלי והפלסטיני — ישבו על הבימה, זה לצד זה, כאילו היו שייכים למפלגה אחת. הברייונים ישבו מפורדים באולם, יהודים וערבים, כאילו פעלו על פי תוכנית משותפת.

הסוף לפרשה זו היה בריטי. סקוטלנד יארד התכונן מראש לאסיפה זו. הוא ידע שהיא מועדת לפרוענות. בקבוצה של בלשים היתה גם היא מפורדת באולם. בגבור הברייונות נכנסו לאולם כמה שוטרים במדים. „בובים“ טיפוסים של לונדון, גבוהיקומה ובלתי-חמושים, תפסו את הברייונים בצווארון-המיקטורן והובילו אותם החוצה.

אנחנו נגמור אותך, יקרה לך מה שקרה לסאדאת (או לאמיל גרינצווייג).

כמדו הקומוניסטים בכל העולם, כך גם הפאשיסטים, דומים זה לזה — יהודים וערבים, פלסטינים וישראלים, אנגלים וצרפתים.

יש להם סיגנון אחיד. כמעט והייתי אומר: ריח אחיד. נדמה שגם הופעתם החיצונית דומה. הם לובשים בגדים הדומים למדים, כדי לשפר את גבריותם. ותמיד יש הרושם שיש להם בעייה נפשית קשה של נחיתות. לרוב הם בני-אדם מכוערים. התוקפנות שלהם אינה נובעת מרעיון, אלא מפיבנה נפשי פגום. הרעיון הוא

„וגר!“ צעק בחור שחום. שלבש מעלי-חאקי דמוי-מדים.

פניו היו מעוותים בשינאה. עיצאם פרטאווי ואני החלפנו מכט של שאלה. כלי אומר שאלנו זה את זה: האם זה אחר הפאשיסטים שלך או שלי?

● צעקו בשלוש שבות

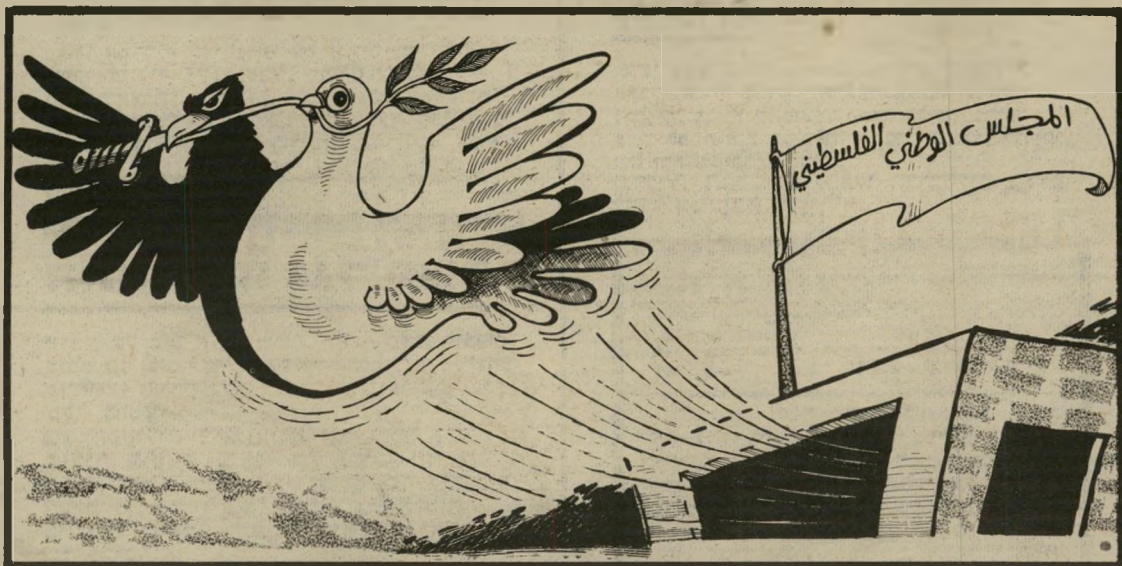
א ותו רגע של אי-ודאות סימל את המעמד כולו. התמנו שנינו ללונדון על-ידי קבוצה חדשה של

יהודים שוחרי-שלום, שקמה בימי מלחמת-לבנון כדי למחות נגד הפלישה, והממשיכה עתה להתארגן כתנועה למען שלום ישראלי-פלסטיני. בקבוצה זו בולטים כמה ישראלים החיים בלונדון, ושדאגתם לעתיד ישראל הביאה אותם להתגייס לפעולה.

כהופעה פומבית גדולה ראשונה הם רצו לארגן משהו מיוחד: אסיפה פומבית ראשונה בלונדון שבה יופיעו, זה בצד זה, פעילי-שלום ישראלי ופעילי-שלום פלסטיני, איש אשף. הם הומינו את עיצאם סרטאווי ואותי.

כאשר נקבע המועד, לא ידע עדיין איש שעיצאם סרטאווי יעשה מה שעשה באלג'יר. עיתוני בריטניה, כמו עיתוני העולם כולו, דיווחו בהרחבה על העימות החריף שהיה בינו ובין אנשי הוית-הסירוב במועצה הלאומית הפלסטינית, על הוית-הסירוב שהחלקק בינו ובין יאסר ערפאת, ועל מסיבת-העיתונאים חסרת-התקדים שלו באלג'יר, שבה תבע הכרה בישראל וניסוח תוכנית שלום פלסטינית חד-משמעית. מאורע זה הפך את סרטאווי לאישיות בעלת מעמד עולמי, ולסמל שאיפת-השלום הפלסטינית.

ישבנו יחד על הבימה. מולנו, באולם העגול היפהפה של עיריית-הנג של לונדון, בעל התיקרה המקושטת הקירות עמוסי-הפורטריטים, ישבו כחמש מאות איש ואשה. רובם היו יהודים בריטיים, ביניהם רבנים וסטור דנטים. אחדים היו בריטים לא-יהודים, החרדים לעניין

היונץ הפלסטיני *

השניה: ערפאת באלג'יר, בשיחה עם נאיף חוותמה, מנהיג החזית הדמוקרטית, וג'ורג'י חבש, מנהיג החזית העממית, ששניהם התנגדו בחריפות לקבלת תוכנית-רגן וליחסים עם ירדן. מה קרה בין שתי פגישות אלה? מה קרה במועצה הלאומית?

הפגישה המפורסמת של יאסר ערפאת עם משלחת המועצה הישראלית למען שלום ישראלי-פלסטיני, באמצע ינואר, בתמונה: עיצאם סרטאווי, מתיתיהו זצ"ל, ערפאת, אבנרי ועקב ארנון. בתמונה

תחילה גורשו היהודים. הם יצאו כשהם צועקים, כך! כך! ומצדיעים במועליידי פאשיסטי, אך באגרוף קמוץ. אחר-כך הוצאו כמה ערבים, והשאר השתתקו. באולם השתררה דממה רועמת. כימעט שהצטרפתי, עד אז כבר התרגלתי לצעקות בשלוש השפות. היה בהן משהו סימלי, סימטרי, הערבים לא צעקו לעברי, והיהודים לא צעקו — כמעט — לעבר סרטאווי. וכל אחד משנינו טיפל רק בברייונים שלו, כשהוא משיב להם מדי פעם בשפה שלהם.

ביטוי למופרעות. ההשתייכות הלאומית היא רק מיקרה של לידה. מבלי שנדברנו בינינו, טיפלנו בהם — סרטאווי ואני — באותה לשון. „מדוע אינך בא להילחם בלבנון?“ שאלתי את המפריע היהודי הראשי, „אתה יכול להחליף שם חייל שוחר-שלום, המשרת שם בניגוד למצפוננו, בין הפצצות והמוקשים!“ ואילו סרטאווי שאל את הברייונים „שלו“ מדוע לא היו בכירות וקרא לעברם: „מברוק! אתם יכולים להושיט יד לפאשיסטים היהודיים! אתם שייכים לאותה המפלגה!“ איחולים דומים הבעתי בעברית באוזני הברייונים „שלי“.

ההפרעה המאורגנת לאסיפות — בשיטה מתוכננת ושיטתית — היא אמצעי פאשיסטי בדוק. אדולף היטלר תיאר והסביר אותה בפרקים ארוכים בסיפרו מיינ קאמפף. היא נועדה להפחיד ולשתק את הציבור הדמוקרטי ולטפח פולחן של אלימות, כמטרה בפני עצמה. כל הפאשיסטים מאמינים כי האלימות היא גורם יפה ומטהר. שום כימאי לא יכול היה לביים את הדברים

השלום. אך מלכתחילה בלטו באולם שתי קבוצות, שלא ישבו בנושים אלא התחלקו, כאילו נדברו ביניהם מראש. קבוצה אחת התפזרה בצד השמאלי של האולם, והיתה בעלת חזות יהודית מובהקת. השנייה התפזרה בצד הימני, ואי-אפשר היה שלא לזהות את הכריה כערבים.

במשך שלוש שעות הודהו שתי הקבוצות היטב. היהודים צעקו לעברי באנגלית ובעברית, וניסו למנוע ממני לדבר. הם גם הפריעו באופן שיטתי לסטיון רוז, רופא יהודי שהביא קבוצת-חקירה יהודית-בריטית למחר נותיהפליטים בלבנון. הערבים צעקו באנגלית ובערבית לעבר סרטאווי, וניסו להשתיקו.

● בין לונדון ואלג'יר

שיתוף-הפעולה בין הקיצוניים משני הצדדים, הסופר-פטריוטים, שבלט כלי-כך באסיפה שלנו ב- קאריקטורה בעיתון הערבי אלימג'לה, המופיע בלונדון. על הדגל רשום: המועצה הלאומית הפלסטינית.

● סכין בגב

ה היה ההבדל היחיד ביניהם. הם השתמשו בדיוק באותן המילים: בוגד, אתה תוקע סכין בגב עמך.